

forflagets § 26, som endnu mere ved Udvalgets Vædringsforslag til denne, ere blevene betydelig uvidede, sammenlignede med, hvad de hidtil have været, finder man, at der er Grund til at indrømme dem en fuldkommere Refusion for syge Fattiges Kur og Pleie i de Tilfælde, hvor en saadan tilkommer dem, og derfor har man foreslaaet, at der skal tilkomme dem Erstatning efter de i Vædringsforslaget angivne Regler.

Vædringsforslaget Nr. 56 hviler paa lignende Betragtninger.

Vædringsforslagene Nr. 57 og 58 ere, som let ses, af underordnet Betydning.

Vædringsforslaget Nr. 59 er en ligefrem Følge af Vædringsforslagene til § 45.

Vædringsforslaget Nr. 60 er begrundet i, at Udvalget finder, at der ikke bør paahvile den, som kun har nydt Understøttelse af den i § 26 omhandlede Art, nogen Evang til at forblive paa Stedet, selv om den ham ydede Understøttelse undtagelsesvis maatte kunne forødes refunderet.

Vædringsforslaget Nr. 61 omhandler ligesom Lovforslagets § 52 den vigtige Regel om Hjemfendelse; i Principet er Udvalget ikke uenigt med Lovforslaget, men man anser det for nødvendigt at bestemme nyere, hvad der skal forstås ved Understøttelse, „der ikke kan betragtes som blot midlertidig“. Det er ikke altid klart, hvad der er fast og hvad der er midlertidig Understøttelse, og Udvalget maa derfor, navnlig ved en for de paagjældende Personer saa gjennemgribende Regel anse det for ønskeligt, at Bestemmelsen gives med den størst mulige Skarphed og Klarhed. Medens Udvalget i sit Vædringsforslag opstiller den Hovedsætning, at Enhver, der nyder fast Fattigunderstøttelse, kan forødes hjemsendt saavel af Opholds- som af Forsørgelseskommunen, har man forsøgt i det Følgende at give nogle nærmere Regler til Vejledning. Det er derfor først udtalt, at Understøttelse af den i § 26 omhandlede Art aldrig kan anses som fast Fattighjælp, og dernæst er det endvidere sagt, at til fast Fattighjælp henregnes ei heller Understøttelse, som er givet Personer, hvis Trang der er Grund til at anse som forbigaaende, saaledes at Understøttelsen kan forventes tilbagebetalt inden lang Tid, og til Rettesnor ved Anvendelsen af denne sidste Regel er der tilføjet, at, hvis den modtagne Understøttelse ikke tilbagebetales inden 6 Maaneder efter Modtagelsen, kan Fattigbestyrelsen, hvis derefter ny Hjælp forlanges, betragte den Paagjældende som den, der nyder fast Fattigunderstøttelse. Paa denne Maade vil der faas en aldeles bestemt Regel for, om Hjemfendelsen kan finde Sted eller ikke, men naar denne Regel vedtages, kan der efter Udvalgets Mening ikke indrømmes Indenrigsministeren nogen Myndighed til af særlige Grunde at tilstede Undladelse af Hjemfendelsen. Det følger af Sagens Natur, at naar Personer i Løbet af det sidste Aar have været straffede for Løsgængerier eller Betleri,

maa enhver til dem ydet Understøttelse, der ikke hører til den i § 26 omhandlede Art, kunne anses som fast Fattighjælp.

Vædringsforslaget Nr. 62 er en Følge af den foreslaaede nye § 24, sidste Stykke; naar man vil opstille den Regel, at Moderens eller Stedmoderens Giftermaal under de angivne nærmere Betingelser ikke skal medføre nogen Forandring i Børnens Forsørgelsessted, bør der træffes Bestemmelser for at forhindre, at vedkommende Kommune, ved at forlange dem hjemsendte, skal kunne fjerne dem fra Moderen eller Stedmoderen eller hendes Mand, saa længe han lever, og hertil figer dette Vædringsforslag. Den Kommune, som skal betale deres Underhold, maa naturligvis være sikret imod overdrevne og ubillige Fordringer fra Opholdskommunens Side, og derfor er det foreslaaet, at Overøvrigheden skal fastsætte Underholdningsabeløbs Størrelse.

Vædringsforslaget Nr. 57 afviger fra Lovforslaget dert, at det ubetinget foreskriver Hjemfendelse af Personer, der have udstaaet Straf for Betleri eller Løsgængerier, da disse formentlig al Tid maa betragtes som værende uden Subsistensmidler. Dernæst tror Udvalget, at det er en høist uheldig og for de vedkommende Personer ubillig Regel, at Hjemfendelsen ubetinget skal ske til Forsørgelseskommunen. Det Naturlige er aabenbart at sende den straffede Person til det Sted, hvor han eller hans Forsøger ved Straffens Idømmelse havde fast Bolig, forsaavidt denne ikke senere er opgiven. Til dette Sted vil han dog, efter at være hjemsendt til Forsørgelseskommunen, i Reglen begive sig. Kun hvis han ikke har bevaret fast Bolig nogetsteds, og der saaledes ikke er mere Formodning for, at han vil begive sig til det ene Sted end til det andet, synes det at være Grund til at sende ham til Forsørgelsesstedet under Sagtagelse af, hvad Lovforslaget herom videre bestemmer. Kun følger det af Udvalgets Vædring, at man maa foreslaa Udgifterne ved Hjemfendelsen paalagte ikke ubetinget Forsørgelseskommunen, men den Kommune, til hvilken Hjemfendelsen sker.

Vædringsforslaget Nr. 64 er en Udførelse af den samme Tanke, nemlig at Hjemfendelsen først rettes til det Sted, hvor den Paagjældende maa siges at have en Bopæl, som han endnu har bevaret, og først, hvis en saadan ikke kan paavises, til Forsørgelsesstedet. Da der ikke i sig selv er nogen Formodning for, at Personer, som have været straffede for andre Forbrydelser end Betleri og Løsgængerier, ere ude af Stand til at ernære sig selv ved Løsladelsen, er deres Hjemfendelse gjort afhængig af, at de befindes ved Løsladelsen at være uden Subsistensmidler. Med Hensyn til Udgifterne ved Hjemfendelsen har Udvalget foreslaaet, at disse bør afholdes paa samme Maade som Udgifterne ved Straffens Fuldbyrkelse.

Vædringsforslaget Nr. 65 er begrundet i,